

Anadolu Bilgesi Bir Üniversite Hocası Yaşar Bağdatlı

Prof. Dr. Recep Öztürk

Yaşar Bağdatlı Hocamız 1944 yılında Malatya'da doğmuş, ilk öğrenimini üçüncü sınıfa kadar Malatya Cumhuriyet İlkokulunda Orta ve Lise öğrenimini Gaziantep Lisesinde tamamlamıştır. 1963-64 öğretim yılında "İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi"ne giren Bağdatlı Hocamız, 1971 yılında mezun olmuştur. 1972 yılında Mikrobiyoloji, Parazitoloji ve İnfeksiyon Hastalıkları Anabilim Dalı'nda asistan, 1977 yılında Bakterioloji ve İnfeksiyon Hastalıkları Uzmanı olmuştur. Dr. Yaşar Bağdatlı, 1981'de doçent, 1988'de profesör olmuştur. Yaşar Bağdatlı Hoca enfeksiyon hastalıkları immünolojisi ve enfeksiyon hastalıkları kliniği ile ağırlıklı olarak uğraşmıştır. Özellikle hastane enfeksiyonları komitesinin Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde kurumsallaşmasında büyük katkıları olmuş ve ülkemizde ilk hastane enfeksiyon kontrol komitelerinden birinin kurulmasına liderlik etmiştir. Adli Tıp Kurumunda, Avrupa Birliği Çevre Komisyonunda görev almıştır. Birçok diğer mesleki kuruluşlarla birlikte İş Sağlığı ve Güvenliği Kurulu üyesiydi. 2011 yılında emekli olduktan sonra Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Çevre Yönetim Birimi Başkanı, 2012 yılında İstanbul Üniversitesi Hastaneleri Çevre Yönetim Koordinatörü olarak görev almış, vefatına kadar görevine devam etmiştir. Aynı zamanda Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastane Afet Planı Olay Yönetim Ekibi üyesi ve Cerrahpaşa Tıp

Fakültesi Kimyasal Biyolojik Radyolojik Nükleer Tehditler sorumlusuydu. İstanbul Bulaşıcı Hastalıklar Derneğinde önceki yıllarda üye, 2017 yılından itibaren Dernek Başkanı olarak görev yapmıştır.

Yaşar Bağdatlı Hocamızı Cerrahpaşa Tıp Fakültesi öğrencisi iken üçüncü sınıfta derslerimiz esnasında tanıdım. Daha sonra Hoca'yı yakından tanıyan sınıf arkadaşım merhum Dr. Zeki Kaplan bizzat tanışmamızı sağladı. Yaşar Bağdatlı Hoca ülke içinden ve dışından her

kesimden ve düzeyden yakın dostları olan bir insandı. Fakültede Enfeksiyon Hastalıkları Kliniğindeki makam odası hastalar, dostları, öğrenciler ile sürekli dolup taşardı. Yaşar Bağdatlı Hoca, Prof. Dr. Ekrem Kadri Unat'ın yanında yetişmiş ve onun iltifatına mazhar olmuştur.

Hoca öğrencilerle yakından ilgilenir, maddi ve sosyal sorunları için onlara doğrudan veya dostları vesilesiyle yardımcı olurdu. Yaşar Hocamız öğrenci piknikleri ve diğer sosyal faaliyetleri-

ne bizzat katılmış, bizlere her açıdan rehberlik etmiştir. Mezun olup mecburi hizmet için Van'a gittiğimizde bölgede mecburi hizmetteki arkadaşları Yaşar Hocamız ziyaret etmiştir. Sınıf arkadaşlarımızdan dönemin Bingöl Sağlık Müdürü Vekili merhum Dr. Zeki Kaplan, Konya Hadım'da mecburi hizmet yapan Dr. Mehmet Köse ve hocamız önce Diyarbakır'da görev yapan Dr. Murat Elevli'yi ziyaret etmiş ve ardından Van Gedikbulak Sağlık Ocağında bana uğramışlardı. Bizler için ne kadar büyük bir teşvik olmuştu merhum hocamızın ziyareti. Doğrusu o günün şartlarında büyük bir fedakârlık, hocalık, dostluk, arkadaşılığın ne olduğunun güzel bir örneğiydi bu ziyaret.

Mecburi hizmet sonrası ihtisas alanımızı Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji olarak belirledik. Yaşar Bağdatlı Hocamızın da görev yaptığı İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Tıbbi Mikrobiyoloji Anabilim Dalı bünyesinde yer alan Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji Kliniğinde kendileriyle uzun yıllar birlikte çalışma imkânı bulduk, tecrübesinden elden geldiğince istifade etmeye çalıştık. Hocanın geniş çevresi vesilesiyle kliniğimize yatan çok farklı hastalar (tetanostan şarbona, tifo ve diğer salmonellozlar ile koleradan viral hepatitlere, sepsise değişen geniş bir spektrum)

linik ve aynı zamanda laboratuvar tecrübemizin hızla gelişmesine vesile oldu. Bu vesile ile o yıllarda klinikte birlikte çalıştığımız çok ciddi bir klinik tecrübe sahibi olan Prof. Dr. Sina Emre Hoca'yı da rahmetle ve minnetle yad etmek isterim.

Yaşar Bağdatlı Hoca, vizyoner bir bakışla ülkemize göre erken bir dönemde (1990'lı yılların başlarında) Cerrahpaşa'da Hastane Enfeksiyon Kontrol Komitesini kurdu ve başkanlığını 2006 yılına kadar devam ettirdi. O yıllarda henüz enfeksiyon önleme ve kontrol önlemlerine ülke ve kurum çapında gereken önem verilmiyordu. Süreçte hoca ile birlikte ekip olarak çok büyük mücadeleler verdik. Bu kapsamda kurumda farkındalığın artmasında merhum Bağdatlı Hocanın çok önemli katkıları oldu.

Yaşar Hoca herkesin sorunlarıyla yakından ilgilendi, gereken ne ise katkı vermeye çalıştı. 1994 yılında Nevşehir'de yapılan 7. Türk Klinik Mikrobiyoloji ve Enfeksiyon Hastalıkları Kongresine katılım planı yokken bizler için kongreye katılarak o sene gireceğimiz doçentlik sınavı için bize ciddi moral desteği sağladı. Benim gibi uzmanlık ve akademisyenlik süreçlerinde pek çok arkadaşına hocalık, ağabeylik yapmıştır. Hocamız, sadece bi-

lim insanlarına, hekimlere, öğrencilere değil idari personele, halktan müracaat edenlere de çok samimi davranır ve onlarla ilgilenir, sorunlarının çözümüne destek sağlardı.

Hoca kendisine meselesini aktaran herkese bir şekilde çözüm bulurdu. İstanbul ve Anadolu'dan müracaat eden pek çok hastaya ya bizzat enfeksiyon kliniğine yatırarak veya diğer alanlarda her tür yardımı sağlayarak tedavi ve ameliyatlarına destek sağlamıştır. Yaşar Bağdatlı Hoca'nın, devletin değişik kurumlarında her düzeyde dostları vardı. Kişilerin haklı taleplerinin çözümü için elinden gelen desteği severek verirdi.

Merhum Yaşar Bağdatlı Hocamız, o günlerin bilinen şartlarında ve zor zamanlarda değerlerimize sahip çıktı, nesillerin yetişmesi için mütevazı bir duruşla, istikrarla büyük gayret gösterdi. O, bizlerin Yaşar ağabeyi ve hocası oldu. Her iki görevini de hakkıyla ifa etti. Sonuç olarak Profesör Yaşar Bağdatlı, "gayret, samimiyet, fedakârlık, sorumluluk, istikamet, şefkat, tevazu sahibi "Anadolu Bilgesi Bir Üniversite Hocası"dır. Allah'tan hocamıza rahmet dilerim.

Not: Sunumundan yaralandığım Prof. Dr. Fatma Köksal'a teşekkür ederim.

Rahmetli Babam Prof. Dr. Yaşar Bağdatlı Anısına
(01.01.1944 - 14.08.2021)

Dr. Öğr. Üye. Mustafa İsmail Bağdatlı

Babam, nerelisin diye sorulduğunda Türkiyeliyim derdi. Rahmetli dedem Kahramanmaraşlı imiş. Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demiryolları'nda memur olması sebebi ile doğduğu şehirden 15'li yaşlarda ayrılmış ve sonrasında pek çok şehir gezmiş. Dolayısıyla dedemin altı çocuğu farklı şehirlerde doğmuşlar. Babam altı kardeşin üçüncüsü ve iki kız çocuktan sonra ilk erkek olarak 1944 yılı ocak ayında Malatya'da doğmuş. Sıralamasını tam olarak bilmediğim Elâziğ, Malatya, Gaziantep gibi çeşitli şehirlerde yaşamışlar. Gaziantep'te lise tahsilini bitirmiş. O bölgede adetmiş, çocukları öğrencilik yıllarında meslek öğrensinler diye bir ustanın yanına verirlermiş. Babam öğrencilik yıllarında radyo tamiri yapan bir ustanın yanında çalışmış. Bu sebeple elektrikli aletlerin tamiratından anlardı. Evde ufak tefek tamir işlerini yapardı. Ustasıyla irtibatını kesmemişti, görüşürlerdi.

Üniversiteyi kazanınca İstanbul'a gelmiş. Babam üniversitede okuduğu yıllarda dedem vefat etmiş. Dedemin vefatı sonrasında annesi ve kardeşlerini de yanına almış. Bu şekilde İstanbul'a yerleşmişler. Öğrencilik yılları talebe hareketlerinin bulunduğu yıllara rastlamış. Bu yıllarda Milli Türk Talebe Birliği'nde aktif görev almış. Daha sona başkanlık yapan Burhaneddin Kayhan ile birlikte MTTB'nin genel sekreterliğini yürütmüş. Bu dönemde ve sonrasında Necip Fazıl Kısakürek gibi İslami derdi ve gayreti bulunan aktif kişilerle yakın diyalog hâlinde olmuş. Yine bir dönem başbakan yardımcılığı yapan Faruk Sükan ile de yakın görüştüğünü ve karşı karşıya kaldıkları problemleri devreye girerek yardımcı olduğunu anlatırdı. Bu dönemde dindar üniversite öğrencilerinin yanında ve yardımcısı konumunda imiş. Sadece siyasi ve sosyal dinamikler çerçevesinde değil aynı zamanda fiziksel güç ile de mücadele veren bir insandı.

Annem Zeliha (İleri) Bağdatlı ile asistanlık döneminde tanışıp evlenmişler. 1974 yılında bir kız çocukları olmuş ismini Tuba koymuşlar fakat sadece bir gün yaşamış. Hastaneden çıkmadan vefat

etmiş. 1976 yılında ben doğmuşum. 1977 yılında kardeşim Mustafa, 1988 yılında ise diğer kardeşim Ömer dünyaya geldiler. Bana ilk çocuk olarak dedelerimin isimleri olan Mustafa ve İsmail isimlerini vermişler. İsmail ismi daha yaygın kullanım kazanınca benden sonraki kardeşime annemin babası olan Mustafa dedemin ismini vermişler. Dolayısıyla kardeşimle ortak bir ismimiz oldu. Bu tutum hem annemin hem de babamın vefakarlığının üzerimizde hayat boyu devam eden bir göstergesi olmuştur.

Babam, alimlerle yakın görüşürdü. Tabi onun görev yaptığı yıllarda ülkemizde yaşayan dindar insanlar, özellikle ilmiye sınıfı için hayat oldukça zorlaştırılıyordu. Gerek maddi imkânlar açısından gerekse sosyal hakların kullanımı hususunda sınırlılıklar söz konusu idi. Dolayısıyla babam sahip olduğu imkânları elinden geldiğince bu kesimin ve maddi sıkıntı

yaşayanların ihtiyaçlarına cevap verebilmek için kullanırdı. İdaresinde bulunan infeksiyon servisinde pek çok hoca efendiyi yatırdığını, onlarla özel olarak ilgilediğini biliyorum.

Babam, hekim olan annemle birlikte bir muayenehane açmaya teşebbüs etmiş. Ancak gelenlerden para almadıkları için o girişimlerini sonlandırmak mecburiyetinde kalmışlar. Evimizde muayenehane neden kalan eşyaları görüp bunlar nereden geldi diye sorduğumuzda annem bunu anlatırdı. Babam mesleğini maddi refah seviyesini yükseltmek için bir araç olarak değil, çevresindekilerin işlerini görmek, ihtiyaç sahibi olanlara yardımcı olmak için bir vasıta şeklinde kullanmıştır. Dolayısıyla hiçbir zaman toplumda alışıldığı üzere maddi manada zengin bir doktor olmamıştır. Fakat gönül dünyası ve çevresinde oluşturduğu sevgi yumağı ile esas zenginliğe sahip olmuş-

tur. Gerek yaşayışı gerek söylemleri ile bize de bu konuda örnek teşkil etmiştir.

Hayatı boyunca ortaya koyduğu tercihlerinde İslâm'a ve Müslümanlara hizmet hareket noktasını oluşturmuştur. Bazen maddi olarak sıkıntı yaşadığımız zamanlarda sorardım: "Baba niçin Cerrahpaşa'dan ayrılıp özel bir hastaneye geçmiyorsun?" veya "Yarım gün olarak özel bir hastanede vazife almıyorsun?" diye... Bana Cerrahpaşa'da pek çok kimseye yardımcı olduğunu, öğrencilere yardımcı olduğunu, kendisi bu kurumdan ayrılırsa bu öğrencilerin veya ihtiyaçlıların sahipsiz kalabileceğini söyledim. Maddiyat her zaman onun için çok geri planda kalmıştır. Yurt dışından kendisine gelen teklifler için de aynı durum söz konusu idi. Kendisine yapılan siyasi tekliflerde de bu tutumunu muhafaza etmiş, görev yaptığı kurumda dindarların hamisi olmuştur. Vefatı sonrasında da bu tercihinin ne kadar doğru olduğu çok daha iyi anladık. Tabi bu tutumunda aynı gayeyi paylaştığı annemin de payı olduğunu ifade etmem gerekir. Annem de aynı hassasiyete sahiptir. O da zor zamanlarda İslâm'ın yaşanması için gayret sarf etmiş, hekim kimliğini aşan hoca kimliği ile sohbetleri, yetiştirdiği ve yetişmesine vesile olduğu talebeleriyle halen hız kesmeden, hatta babamın vefatı sonrası daha da yoğunlaşarak çalışmaya devam etmektedir.

Babamın alimlerle yakinen görüştüğünü ifade etmiştim. Bunun bir yansıması olarak evimize pek çok alim konuk olmuştur. Özellikle çocukluk yıllarımızdan başlamış ve babamın vefatı sonrası bizim de devam ettirdiğimiz Çarşamba sohbetleri geleneksel bir hâl almıştır. Mahalle halkı, komşularımız çarşamba günleri evimizde toplanırlar ve Kur'an sünnet alanında bilgi edinirler. Hatta bir dönem yakında camii olmadığı için babam evde bulunduğu zaman dilimine rastgelen akşam ve yatsı namazları için evimizi açmıştı. Mahallemizin bakkalı Enver Amca balkonumuzdan ezan okur ve çevredekiler evimize gelerek namaz kılarlardı. Komşularımızdan hafız bir amca namazları kıldırırdı.

Babam özel hayatında gayet mütevazı olmuştur. Çarşamba sohbetlerinde veya namaz için evimizi açtığı dönemlerde yahut komşularla olan münasebetlerinde üst perdeden bir profesör edası ile konuşmaz, davranmaz, başındaki takkesi ile meclise girildiğinde ayırt

edilmezdi. Çarşamba sohbetlerini İsmailağa Camii müezzini ve hadis alimi rahmetli Hasbi Abdülkerim Hocaefendi yapardı. Bu buluşmalarda Hasbi Hoca, İmam Birgivi'nin Tarikat-ı Muhammediye isimli eserini okurdu. Çarşamba sohbetlerine zaman zaman misafir hoca efendiler de gelirdi; Abdurrahman Gürses, Ali Ulvi Kurucu, Mahmut Ustaosmanoğlu, Enver Baytan, Mahmut Bayram gibi pek çok kıymetli kişiler bu sohbetlere konuk oldu. Hasbi hocamızın vefatından sonra sohbet, çeşitli hocalarca devam ettirildi. Tabi bu ortam bizim de bu kıymetli insanlarla tanışmamızı ve onlardan istifade etmemizi sağladı.

Seçim dönemlerinde evimiz belediye başkanı veya milletvekili adaylarının da uğradığı bir yer olurdu. Babamın tavsiyelerini almak veya bağlantılarından istifade etmek için gelirlerdi. Babam, arkadaşları ile de zaman zaman bir araya gelirdi. Bu toplantılarda tıp, ticaret ve ilim camiasından pek çok insan bulunurdu. Bizler de babamla bu buluşmalara katılırdık. Tahtakale'de esnaf olan Bekir Uğur'un ev sahipliğindeki bu toplantılar aklımda yer eden buluşmalar olmuştur.

Babam ve annem eğitimimize önem vermişlerdir. Eğitim tercihlerinde de yurtdışı ifade ettiğimiz İslâm önceliğini korumuşlardır. İlkokul sonrası beni karma bir okula göndermemeyi ve dindar insanların arasında bulunmamı hedefleyerek o zamanlar suret-i haktan görünen Fatih Koleji'ne göndermişlerdi. Neyse ki

o kurumda sadece iki sene okudum. Babam oradaki zihniyetle anlaşamadı. Babamı sevmedikleri için benimle uğraştıklarını sonraki yıllarda o okulda yaşadıklarımı değerlendirince daha iyi anlıyorum. Sonrasında beni Özel Üsküdar Fazilet Erkek Lisesi'ne gönderdiler. Kardeşim Mustafa da burada eğitime başladı. Annem ve babam maddi imkânları kısıtlı olmasına rağmen sadece İslâm ve ahlâk önceliği ile bizleri bu kurumda okuttular. Lise eğitimim sonlara yaklaştığı yıllarda tabi olarak meslek seçimi gündemde idi. Benden genel beklenti tıp fakültesi tercih etmem yönünde idi. Fakat ben tercihim ilahiyat fakültesi yönünde yapınca gerek babam gerekse annem bana karşı çıkmadılar. Anlayışla karşıladılar. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ni kazandım. Üniversiteye başladığımda babam bana sadece ilahiyat tahsilinin yeterli olmayacağını İslâmî ilimleri klasik usul okumamın faydalı olacağını söyledi ve beni rahmetli Hasbi Abdülkerim Hoca'ya yönlendirdi. Üniversiteye başlamadan önceki yaz tatilinde bu eğitime kardeşim Mustafa ile birlikte başladım. Hasbi Hoca önce bizi birkaç hocaya yönlendirdi onlarla ders yaptık. Sonrasında bizzat kendisinden ders okudum. O da babam gibi istikamet üzere bulunmayı hedefleyen kıymetli bir alimdi ve babamla iyi anlaşmıştı. Belki de bu sebeple babamın Merhum Mahmud Efendi ile de iyi bir diyalogu vardı. Sık sık ziyaretine gider, sağlık problemleri ile ilgilenirdi. Hatta Mahmud Efendi babam ve birkaç doktor arkadaşına Arapça ve İslâmî illimler

alanında ders de okutmuş. Hasbi Hoca ile de bu vesile ile tanışmışlar. Babam ve Hasbi Hoca sayesinde o zamanlar daha hareketli olan İsmailağa Camii'nin tekke ortamında bulunma ve asr-ı sadetini anımsatan iklimini tatma imkânı elde ettim. Babamın bildiğim kadarı ile tasavvuf bağlantısı yoktu. Tüm hoca efendilere ve özellikle yukarıda belirttiğim hassasiyetleri sebebi ile Mahmud Hoca'ya özel bir yakınlığı vardı.

Üniversiteyi bitirdikten sonra İslam felsefesi alanında yüksek lisansa başladım. Yüksek lisans ders dönemi bittiğinde kardeşim Mustafa ile birlikte bilgisayar satışı ve internet kafe hizmeti veren bir işyeri açtık. Babam bundan pek hoşlanmasa da bizi destekledi. Fakat bana mutlaka yüksek lisansı bitirmem gerektiğini söylerdi. İş sebebi ile eğitimi ihmal etmeme razı olmaz sürekli bu yönde telkinde bulunurdu. Biz de işi daha çok maddi yönü ile değerlendiriyor iyi kazandığımız için eğitim sürecini arka plana atıyorduk. Tabiri caizse babamın zorlaması ile yüksek lisansı bitirdim ve sonrasında din eğitimi alanında doktora başladım. Kardeşim de aynı şekilde elektrik elektronik mühendisliği bölümünü bitirip mühendislik yönetimi alanında yüksek lisansını tamamladı. Babamın bu ısrarında ne kadar isabetli ve ileri görüşlü olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Askere gidip geldikten sonra işyerimizi devrettik. Sonrasında kardeşim özel bir firmada ben de Esenyurt Belediyesinde çalışmaya başladık. Doktorayı da burada yine babamın teşviki ile tamamladım. Sonrasında da İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesinde görev aldım. Bu süreçte babamın desteği, yönlendirmesi ufuk sahibi tutumu belirleyici oldu.

Babam ailesine düşkün biri idi. Babamın ve beraber kaldıkları kendisinden büyük iki halamla yakinen ilgilenirdi. Gerek gençlik yıllarımızda gerekse evlendikten sonra da sürekli hafta sonları bir araya gelirdik. En azından haftada bir ailece toplanırdık bu bazen babamın, bazen babaannemlerin, bazen de bizim evimizde olurdu. Halamlar kendi işlerini görecektür durumda olmalarına rağmen babam alışverişlerini yapar maddi anlamda da onları sürekli desteklerdi. Hatta babam emekli olduğunda babaannemlerin bir ev alma durumu vardı; babam da kendine güzel bir araba alma hayali kuruyordu hatta araştırmaya başlamıştı. Bu hayalinden

vazgeçerek emekli ikramiyesinin büyük bir bölümünü babaanneme vermişti. Yine benzer bir durum bizler ev alırken de gerçekleşti. Bu yönüyle babam oldukça fedakâr sadece cömert değil -ki cömertlik ihtiyaç fazlasından vermek demektir- kendi ihtiyaçlıyken veren isar seviyesine yükselmiş bir insandı. Babamın 2015 yılında, büyük halam 2020 yılında vefat ettiler. Diğer halam ise babamın vefat ettiği gün vefat haberini alınca kalp krizi geçirerek vefat etti. Babamın gittiği her yere halamları, babaannemi de götürürdü yediklerinden onlara da yedirirdi. Kayınvalidemin tabiri ile ahirette giderken de ablasını bırakmadı. Kendisine vaktiyle kötü davranmış olsalar da her zaman diğer akrabalarının da yanında ve yardımında oldu.

Gerek aile içinde gerekse iş hayatında onun yakınında bulunup da faydası dokunmayan insan yok gibidir. Arkadaşlarımdan hastalanan veya hasta yakını olup da yardım isteyen olduğunda ve bu konuda babamdan yardım istediğimde her zaman yardımcı olmuştur ve ciddi olarak süreci takip etmiştir. Hatta bizler evlendikten sonra dahi zaman zaman alışveriş yapıp evimize getirirdi. Paraya ihtiyacımız olup olmadığını sürekli sorardı. İhtiyaç olmadığını söylememize rağmen hesabımıza para gönderirdi. Bazen de ihtiyacımız olduğu zamana denk gelirdi. Çok dua ederdik.

Şakacı ve nüktedan biri idi. Arkadaşları ile telefonda konuşurken veya bizlerle diyaloglarında hoş nükteleri olurdu. Mesela "çayın açık mı olsun?" diye sorduğumuzda "üstü açık altı kapalı olsun" derdi. Telefonu açıp "evet" dediğimizde "eve et mi lazım" derdi. "Nasıl? Ne yapıyorsun?" diye sorarsak "Kimseye bir şey yapmıyoruz." diye cevap verirdi. Şakacı kimliği yanında çabuk sinirlendiği zamanlar da olurdu, beklemeye gelemezdi; biraz beklettiğimizde kızardı. İşleri en pratik şekilde halletmemizi isterdi; biraz dolaylı bir çözüm ürettiğimizde sert bir şekilde uyarırdı.

Gezmeyi severdi. Çocukluk yıllarımızda Emirgan Korusu, Yıldız Parkı, Florya gibi yerlere bizi götürürdü. Zaman zaman ailecek özellikle Karadeniz taraflarına geziye çıkardık. Orada tanıdıklarımızı ziyaret eder, onlara konuk olurduk. Hatta ben altı yaşındayken ailecek otomobil (77 model Renault 12sw) umreye gitmiştik. Hatırimdan çıkmayan ilginç bir seyahat olmuştu. Kabe'de kardeşim

Mustafa'nın kaybolması, aldığımız oyuncaklar, gümrükte yaşadığımız problemler, yolda geçirdiğimiz küçük trafik kazası, çölde kum fırtınasına yakalanmamız hâlâ hatırimdadır. Yaz aylarında sezonluk daire kiralayıp Esenköy'de kalırdık. Kendisi oradan hastaneye gider gelirdi. Bu seyahatlerinde vapurda gidip gelirken ünlü alim Abdülfettah Ebu Gudde ile tanıştığını anlatırdı. Esenköy'de kaldığımız zamanlar çevreyi de birlikte gezirdik. Armutlu, Gemlik taraflarına daha çok giderdik. Denizin dağ ile birleştiği güzel tabiatta gezer, bazı yerlerde piknik yapardık. Kendi aramızda marti adası dediğimiz martıların çok olduğu deniz kenarındaki kayalık yere sık sık giderdik. Tabi o zamanlar Esenköy sakin bir bölge idi, genellikle muhafazakâr ailelerin gelip gittiği bir yerdi. Hatta şimdi cumhurbaşkanımız olan Recep Tayyip Erdoğan'la da altlı üstlü komşu olarak oturmuştuk. Bu yapısı bozulduktan ve bizler de çocukluktan gençlik dönemine geçtikten sonra babamın bizi deniz kenarı olan bir tatil beldesine götürmemiştir. İstanbul'da Şamlar köyünde hac arkadaşları bir bina yaptırmışlardı, daire seçiminde aralarında anlaşmazlık çıkınca anlaşamadıkları daireyi babam almıştı, oraya giderdik.

46 sene birlikte yaşadığım babam Yaşar Bağdatlı'yı birkaç sayfada anlatmak zor. Eksikleri ve gerek olmadığını düşündüğüm için yazmadıklarıyla birlikte hatırlama gelenler bunlar. Babam çelidircilere kapılmadan mücadele ile geçen bir hayat yaşadı. Bozulmuş toplum içinde istikamet üzere bulunuşu niteleyen "hanif" bir duruşa sahipti. Gereken yerde tavrını koymaktan çekinmeyen sözünü esirgemeyen biri idi. Klasik fakat babama çok yakışan bir tabirle dostta güven, düşmana korku veren bir yapısı vardı. Hayatında İslâm birinci önceliği idi, istikamet üzere hayatını sürdürdü; sadece kendi yaşamadı, çevresindeki insanlara da yaşattı, onlara destek oldu. İslâm'ı davranışları ile ve sözleri ile tebliğ etti, gücü yettiği yere kadar kolaylaştırdı. Hekim kimliğini aşan bir mücahitti. Dünyevi mesleğini ahiret azığı hâline çevirmeyi bilmiş ender bir şahsiyetti. Bütün bu özelliklerinden dolayı arkasından sadece bir hekim olarak değil bir dava adamı olarak anılmaktadır.

Rabbim insanlara yardımcı olmayı adet haline getirmiş bu insana rahmeti ile muamele buyursun. Biz evlat olarak razıyız, Rabbim de razı olsun.

Çok Yönlü Kişiliğiyle Dr. Yaşar Bağdatlı

Prof. Dr. Mustafa Samastı

Bağdatlı Hoca'yla 1975 yılında Cerrahpaşa Tıp Fakültesinden mezuniyetimi takiben göreve başladığım Mikrobiyoloji Kürsüsünde (o zamanki ismiyle) tanışarak birlikte çalışma bahtıyarlığına eriştim. Bağdatlı Hoca'nın benim nezdimde en belirgin özelliği son derece güçlü, dinamik ve geniş kapsamlı, sosyal ilişki ağının yanı sıra aynı zamanda İslami ve kültürel değerlerimize sıkı bağlılık göstermesiydi. İnanıldığı değerleri temsil eder, sahip çıkar ve her mahfilde cesaretle savunurdu. Ülkemizin önde gelen cemaat liderleriyle, din alimleri ve kanaat önderleriyle geliştirmiş olduğu dostlukların yanı sıra öğrenci gruplarından üniversite hocalarına, farklı sosyal gruplara ve hatta çeşitli yurt dışı organizasyonlara varıncaya kadar kurduğu irtibatlarla sosyal bir köprü vazifesi görüyordu. Ancak, sosyal ilişkilerinin niceliğinden çok niteliği dikkat çekici idi. İnsani ilişkilerinde statüye göre bir ayırım yapmadan hizmetlilere varıncaya kadar tüm personel ile samimi dostluklar kurar, onların bir aile ferdi/büyüğü gibi davranır, sorunlarıyla yakından ilgilenirdi. Bu kapsamda kürsümüzde uzun zamandır bekâr olan emektar laborantlarımızdan rah-

metli Mehmet Çataloğlu ile yine aynı durumda olan şoför kadrosundaki bir diğer personelin evlenerek aile yuvası kurmasına vesile olmuş, elinden gelen desteği sağlamıştı. Hocamız içten ve yakın davranışları personelin gözünde de ona ayrı bir değer verilmesini sağlıyordu. Şahsımla ilgili olarak Bağdatlı Hoca'nın pek çok desteği olmuştur. 1981 yılında düşünüm için Şanlıurfa'ya gidilip gelin alınacaktı. Bağdatlı Hocamız düşün ihtiyaçlarının temininde yardımcı olduğu gibi, ayrıca Gaziantep ve Şanlıurfa'daki yakın dostlarını da işin içine katarak benim için unutulmaz bir organizasyona bizzat iştirak ederek gerçekleştirmişti. Bağdatlı Hoca öğrencilerle özel olarak ilgilenir, onlarla gerçekleştirdiği ders ve sohbet programlarının yanında hemen her yıl Cerrahpaşa ve İstanbul Tıp Fakültesi öğrencilerini bir araya getirecek piknik, iftar gibi organizasyonlara öncülük eder, dost çevresinden, destekleyiciler temin ederdi.

Yaşar Bağdatlı Hoca İstanbul Tabip Odası seçimleri için de gayret göstermiştir. Bu konuda istenen başarı elde edilemeyince geri çekilmemiş hekim camiasıyla yakın ilişkiler geliştirme umuduyla "Türk Hekimleri Yardımlaşma Cemiyeti" yönetim kurulunda bir dönem birlikte görev yapmamıza vesile olmuştu. 1982 yılı hac mevsiminde Diyanet

İşleri Başkanlığının sağlık organizasyonunda birlikte görev yaptık. Bu dönemde Bağdatlı Hocamızın gerek ülkemizden göç etmiş rahmetli Ali Ulvi Kurucu gibi, gerekse Arap kökenli ne kadar çok kişi ile samimi dostlukları olduğuna şahit olmuş ve bundan bir hayli istifade etmiştim. Bağdatlı Hocamızın başta Gaziantep, Kahramanmaraş, Şanlıurfa olmak üzere Güneydoğu Anadolu yöresiyle hem sosyal ilişkiler açısından hem de bu yörelerin yemek kültürü itibarıyla sıkı bağları mevcuttu. Dost meclislerinde, sohbet ortamlarında çiğ köfte yoğurma, künefe hazırlama gibi aktiviteleriyle daima bu kültürü çevresine yansıtırdı. Güvendiği kaynaklardan tedarik ettiği isot, biber salçası vb. malzemeleri daima bulundurur ve ikram için sarfederdi. Hocamız dost sohbetlerine, ilim meclislerine büyük değer verir, evini ve imkânlarını bu amaçlarla tahsis ederdi.

Uzunca bir süre sık sık ailece görüşmelerimiz oldu. Bu görüşmelerde dikkat çekici bir husus Bağdatlı ailesinin çocuklara karşı gösterdiği sükûnet halleri idi. Çocuklarına karşı asla öfkelenmez, sevecen bir üslupla uyarma dışında yüksek sesle konuşmaz ve onları azarlamazlardı. Bu sabır ve yumuşaklık çocuklarının mizacının şekillenmesinde büyük rol oynamıştır sanırım. Bağdatlı Hocamız yüksek bir özgüven ve girişimci bir yapıya sahipti. Yaptığı çalışmalarla 1970'li yıllarda immüno-difüzyon yöntemlerinin Mikrobiyoloji Anabilim Dalında yerleşmesine öncülük etmiştir.

Mikrobiyoloji Anabilim Dalına bağlı olarak kurulmuş olan Enfeksiyon Hastalıkları Kliniğini rahmetli Prof. Dr. Sina Emre Hocamızdan sonra uzun süre yönetmiş ve gelişimine katkı sağlamıştır. Bağdatlı Hoca henüz hastanede enfeksiyon kontrol yönetmeliğinin olmadığı bir dönemde proaktif davranarak Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde Enfeksiyon Kontrol Komitesi'nin kurulmasını sağlamış ve uzun süre başkanlığını yürütmüştür. Uzun bir süre Adli Tıp Kurumu Biyoloji İhtisas Daire Başkanlığı ve 5. Kurul Üyeliği görevlerinde bulunmuştur. Emekli olduktan sonra da boş durmamış "İ.Ü. Hastaneleri Çevre Yönetim Birimi Koordinatörlüğü" ve "Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Çevre Yönetim Birimi Başkanlığını" görevlerini vefat edinceye kadar sürdürmüştür. Allah'tan kendisine sonsuz rahmetler dilerim.

Dostlarının Bakışıyla Yaşar Bağdatlı Hoca

Prof. Dr. Saffet Tüzgen

Sadece bir hekim ve tıbbiye hocası değil, aynı zamanda tanıdığım gündün beri bizlere her konuda abilik etmiş, derimizden evliliğimize kadar bize rehberlik etmiş, tecrübesiyle yol göstermiştir. Maddi, manevi, idari, siyasi, içtimai ne derdimiz olmuşsa teklifsiz, randevusuz kapısını çalmış, halimizi arz etmişzidir. Hiçbir seferinde de müsait değilim dememiş, ilgisiz kalmamış, çözmeye çalışmış, en azından derdimizle dertlenmiştir. Her ziyaretimde odasında kendisinden tıbbi yardımdan maddi desteğe, tayin için tanıdık sorandan, kalacak yer arayanlara kadar pek çok muhtaç veya mağdur görürdüm. Sevenleri için sadece enfeksiyon hocası değil her branşta profesördü sanki, ortopedide işi olan ondan isim alır, kardiyojide muayeneye gelen hekimine telefon etmesini isterdi. Bu yardımlara emekli olduğu güne kadar değil vefatına kadar devam etti. Karakteri, sosyal kişiliği, hakikati çekinmeden dillendirmesi, biz kardeşlerinin, asistan ve talebesi olma imkânını yalalayarak herkesin şahsiyetinin şekillenmesinde etkili olmuştur kanısındayım. Rabbine muftî, mevkileri ne olursa olsun insanlara karşı müstağni idi. İnkna olmadığı, uygun bulmadığı makamın davetini kabul etmez ama bir talebe evinde yer sofrasında peynir zeytin ikramına iştirak ederdi. Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi kurucu dekanlığı görevini ehliyet/liyakat ötesinde müdahalelere muhatap olunca anında istifa etmesi, hac mevsiminde senelerce bila ücret sağlık hizmetleri organizatörü olarak hizmet etmiş olması Bağdatlı Hoca'nın adanmışlığının sadece birkaç misalidir. İlim adamlarına her zaman hizmet edip destek vermiştir. 40 seneden fazla süre Mahmut Ustaosmanoğlu Hoca'nın özel hekimi gibi kendisiyle ilgilenmiş, müteaddit defalar beni, bazen farklı hekimleri, Hoca Efendi'nin tedavisi için evine götürmüş, kliniğinde konsültasyonlara çağırmıştır. Yaşar abimize Allah'tan rahmet niyaz ederim.

Dr. Mehmet Bozkurt

Yaşar Ağabey, ince yapısı, uzun boyu, esmer teni, hafif kırılmış saçları, mavi gözleri ile kendinden emin, öz güveni yüksek, sıcak ve samimi bir dost, öz verili diğerkâm, fedakâr bir insandı. Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde mikrobi-

yoloji derslerinden hatırlıyorum. Aynı zamanda kıymetli eşi Zeliha Ablamızı da mikrobiyoloji stajından laboratuvarında asistanımız olarak hatırlıyorum. Zeliha Abla daha sonra Vakıf Guraba'ya geçtiğinde ben de Guraba Hastanesi'nde radyoloji ihtisasına başlamıştım. Yaşar Ağabeyler ile ailecek görüşürdük. Ben askere giderken Ankara'ya kadar Yaşar Abi ile bir yolculuğumuz oldu. Onun bir ufak Volkswagen arabası vardı. Askerden dönüşte Vakıf Guraba'da ihtisas yapacağım için Yaşar Abi ile uygun bir ev arıyorduk. Hatta bir ev bulmuştuk. O arada Vakıf Guraba'da bir iftar yemeğinde aklıma geldi sordum, "Ağabey burada Vakıfların lojmanları yok mu?" deyince, "Var, olmaz olur mu," dedi ve hemen Vakıflar Başmüdürlüğünden yetkililerden bize bir lojman tahsis ettirmişti. Yaşar Ağabey'in buna benzer yardımları birçok kişiye olmuştur. Bu arada Yaşar Ağabey'in eşi Zeliha Abla da toplumsal faaliyetlere kendini adanmıştı. Yaşar Ağabey'i arada bir teşkilatlanma yapılanması için teşvik ederdim. O da ortamı ve şartları uygun görmediği için yanaşmazdı. O daha çok bireysel bir değerdi. 1980'li yıllarda bir ara Fatih'te Hicret Düşün Salonunda aylık toplantılar düzenledik. O zamanlar henüz Sağlık Vakfı ve Hayat Vakfı kurulmamıştı. Birlik Vakfı da yoktu. Hekimler Birliği İstanbul'da şube açmaya çalışıyordu. Yaşar Ağabey herkesle iletişimi, diyalogu olan biri idi. Görüşleri isabetli ve net idi. Ben bu arada İstanbul'dan 12 yıl kadar ayrılınca irtibatım azalmıştı. Vefatından kısa süre önce bir ara ziyaretine gitmek istiyordum. Fakat haftada altı gün çalışınca ve İstanbul'da mesafe ve trafik nedeniyle ziyaret kısmet olmadı. İslami eğitim ve hizmete ihlâsla gayret ediyordu. Vefatından iki ay önce telefonla aramıştım. O telefonda doğrusu biraz hasret gidermiştik. Allah C.C. Yaşar Ağabey'in mekânını cennet eylesin, Zeliha Abla'ya da sağlıklı uzun ömür versin.

Dr. Ahmet Alpay

Merhum Yaşar Bağdatlı sınıf arkadaşımıdır. Tıp tahsili boyunca birçok olay ve birlikteliğimiz oldu. Bunlardan bir ikisini nakletmek isterim. Merhum Ekrem Kadri Hoca'yı sevdik odasına ziyarete gittik. Tabii memnuniyet ve takdirimizi sunduk. Zaten o yıl başında (1964) onun parazitoloji kitabı basılmıştı ve Ömer Özek'in kalın mikrobiyoloji ve diğer kitaplara karşılık bir nevi imdadımıza yetişmişti. Daha önemlisi, ön sözünde sağlığa karantina ile ilgili bir hadis-i şerif vardı ki o günlerde fakülte yayınlarında bunu görmek bize hayret ve mutluluk vermişti. Ekrem Hoca'ya, Bağdatlı ile bunu ifade etmek maksadıyla gitmiş, takdir ve şükranlarımızı sunmuştuk. Ekrem Hoca vakur, cesur idi; ziyaretimiz iki tarafa da mutluluk vermişti. Bağdatlı Hoca ile birkaç hac ibadetini birlikte yapmamız nasip oldu. Hac yolunda giderken "Ahmet kardeşim, ahdim var vakfe için; Arafat'ta vakfeyi Mescid-i Nemire de yapmak istiyorum, vazife, nöbet vesaireyi ona göre ayarlayalım olur mu?" dediğinde, "Tabii Yaşarcığım inşallah," diye cevaplamıştım. Ne olduğunu net hatırlamıyorum ama geniş mescit olan Nemire o yıl nasip olmadı. 1985 ve 1987'de yine beraberdik, yine arzusunu tekrarladı. Merhum Ali Ulvi Hoca'nın damadı Hayreddin Bulut ile de aynı fakülte arkadaşımız. 1987 yılında Hayreddin il orada buluşup Bağdatlı ile birlikte görüşüp dertleştik. O yıl Bağdatlı Hoca mescit muradına ermişti. Cümlesine ve de cümlemize rahmet ola.

Dr. Hüseyin Yayla

Yaşar Hoca bizim Yaşar Abimizdi. Ne zaman bir problemimiz olsa ona danışırdık. Bizim gurubun patoloji pratik saati Cuma namazından hemen sonra idi. Namazdan çıkınca 10-15 dakika geç kalıyorduk. Asistanlar bizi içeri almak istemiyorlardı. Biz de Taliha Hoca'ya çıktık.

Derdimizi söyledik. Taliha Hoca cumayı kaza yapın dedi. Hocam cumanın kazası olmuyor deyince, o zaman dekana gidin, o halletsin dedi. Dekan Prof. Dr. Nurettin Sözen. Bu olayı Yaşar abiye anlattık. Bize süreci nasıl yönetmemiz gerektiği noktasında bilgi verdi. Hocalara sorunları sunmanın yolları hakkında bilgi vererek "her doğruyu her yerde söylemeyin" dersini verdi. Sonrasında pratik hocası Prof. Dr. Feriha Öz ile problemi çözdük. Allah Yaşar abimize rahmet etsin.

Prof. Dr. Ahmet Yıldız

Sayın hocamı kalp rahatsızlığı nedeniyle uzun süre takip etmek nasip olmuştu. Hocamız enstitüye enfeksiyon hastalıkları konsültasyonu için gelirdi. Ben uzman idim, bir keresinde bizdeki hocalardan birisi Yaşar Hoca ile ilgili şöyle bir cümle kullanmıştı. "Yaşar bizim sınıf arkadaşımızdı, çok iyi idi, çalışkan idi, sonradan değişti...". Ben bu sözü duyunca içimden şükrediyordum ve gülümsüyordum. Allah Yaşar Hocamıza rahmet etsin.

Dr. Naif Özkul

Efendim, Yaşar Bağdatlı Hocamla hac yolculuğunda birkaç defa birlikte olduk. Haremeyn'e muhabbeti sonsuzdu. Rahmetli dava insanıydı. Mekânı cennet olsun.

Dr. Selçuk Engin

Yaşar Bağdatlı Hocamızın adını 80'li yıllarda duydum. O yıllara "irtica kampanyası" damgasını vurmuştu, özellikle üniversiteler adeta bir "cadı avına" sahne oluyordu. O yıllarda İstanbul Üniversitesi rektörü olan Bülent Berkarda ve o dönemlerin Nur Serter'i diyebileceğimiz ismini hatırlamadığım bir diğer bayan öğretim üyesi ısrarla başörtüsünün hijyene aykırı olduğunu söyleyerek bu cadı avına bilimsel meşruluk zemini oluşturmaya çalışıyordu. O dönemlerde durumun bunun tam aksi olduğunu basına açıklayan tek isim Yaşar Hocamız olmuştu. Sonradan dinî cemiyetlerin toplantı ve etkinliklerinde canlı olarak da kendisini görme fırsatım olmuştu. Ama ilk birebir tanışmamız, Avrupa'daki bir vakfın hac organizasyonuna katılmam ile olmuştu. Hocamızın sakini, yumuşak, adil yaklaşımı herhangi bir idareciden çok farklıydı. Burada iki çarpıcı anım oldu kendisiyle. Bilmeyenler için, Arafat haccın en mahşeri yeridir ama asıl mahşer Arafat'tan inerken başlar. En azından

1990'lı, 2000'li yıllarda böyle idi. Trafik kilitlenir, otobüslerden inilir, artık kaç milyon hacı varsa otobüslerden arta kalan daracık alanlarda teker teker dağılan kabileleriyle Müzdelife'ye doğru yürümeye başlar, genellikle sonunda tek kişi kalırdınız. Bir keresinde böyle bir Müzdelife yürüyüşünde bazı sağlıklı arkadaşlar kusan bir hasta için ilaç sordular; kimsede yoktu. Hastayı sonradan gördüm, yabancı dili olmayan ve nereli olduğunu anlayamayacağımız birisiydi; oldukça mustarip görünüyordu ama kusması dışında bir bulgu saptayamadık. O an yanımızda ne muayene aleti ne ilaç vardı. Ambulansımızı da o hengâmede kaybetmiştik ve irtibat sağlayamıyorduk. Bir ara Yaşar Hocamızı gördüm, telaşlı bir hâli vardı, sağa sola koşuyordu, hemen kaybettim. Adamın haline üzülmüştüm ve bir şey yapamamaktan ötürü çok rahatsız olmuştum. Milliyeti belli değildi, kafilesini kaybetmişti, bizden daha çaresizdi ama yardımcı olamıyorduk. O anda şöyle düşündüm: "En iddialı özel hac kuruluşunda sağlık görevlisiz. Bu duruma gelmiş bir din kardeşimize yardım eli uzatamıyorsak hepsi boş avuntu. Kendimizi kandırıyoruz." O hengâmede tekrar birbirimizi kaybettik. Sonradan öğrendiğim kadarıyla Yaşar Hocamız bir araç ayarlayıp hastayı önden bir sağlık kuruluşuna göndermiş, o esnada bununla uğraşıyormuş. Çok sevinmişim. Böyle bir ekip başkanıyla değil hac, en ücra yere bile giderim diye düşünmüştüm ama beceri eksikliğimi gidermek şartıyla! Bir keresinde de Mekke grubundan bir doktor hanım Arafat dönüşü farz olan ziyaret tavafını yapamadan adet görmüştü. Ziyaret tavafı haccın rükünlerinden olduğundan hacı olamayacaktı, zira görev değişimi zamanı gelmişti ve Medine'ye geçmesi gerekiyordu. O zamanlar Diyanet'te görevli olarak hacca gideceklerin sıkı sıkı sorguya çekildikleri dönemdi. Bana: "İbadet için mi gidiyorsun?" dediklerinde, "Hacılara hizmet etmek de ibadet, ben onu bırakıp nafile tavafa gitmem" dediğim hâlde elenmişim. Eşim de başörtülü olarak mülakata girip elenmişti. Doktor hanım öyle bir dönemde kendi özel durumu için bir şey yapılamayacağını düşündüğünden idareye bir talepte bile bulunmamış fakat çok üzülmüştü. Durum Yaşar Hocamın kulağına gittiğinde çok zor olmasına rağmen programı değiştirdi, ayarlamayı yaptı ve o doktor hanımın bir hafta daha Mekke'de kalarak hacı olmasını sağladı. Bu yatay ve katılımcı tavırları bizi cesaretlendirirdi.

Akademik kariyerimden "fellowship" başvurularına, Avrupa'da kalacak yer bulmaya kadar pek çok konuda kapısını çalıp istişare etme ve yardım alma şansım olmuştu. Benim gözümde merhametli, mütevazı, şahsiyetli, babacan yapıda mesleğimden bir ağabey ve hoca idi.

Prof. Dr. Mehmet Bilgin

Rahmetli Yaşar Abi ile ilgili bir hatıramı anlatmak istiyorum. Hoca öğrenciler için çok hassastı. 1993-1995 yılları arasında iki yıl boyunca Cerrahpaşa'da ihtiyacı olan 40 civarında öğrenciye imza karşılığında dağıtmak üzere düzenli burs temin etmişti. "Kimden, diye sorulursa bir hayırsever dersin; benim ismimi verme," demişti. Kaynağı kendisi mi, başkası mı idi bilmiyorum. Ama böyle bir hayra vesile olmuş ve veren elin bilinmesini arzu etmemişti. Küçükçekmece'de oturduğumuz evlerin arası 300 metre idi. Kendileri ile komşuluk yapmak nasip oldu. Her hafta merhum Hasbi Hoca ile evinde hadis-tefsir dersi yapılır; eş, dost ve komşular sohbeteye katılırdı. Aynı yerden o Cerrahpaşa'ya, ben Haseki Hastanesine gelirdik. Tasarruf için bir gün onun arabasıyla, bir gün benim arabamla işe gidip gelirdik. Allah rahmet etsin.

Dr. Selahaddin Tulunay

Ben de 1982-1987 yılları arasında Cerrahpaşa plastik cerrahide ihtisasım sırasında rahmetli Yaşar Bağdatlı Hocamı ziyaret edip hem bilimsel hem de manevi sohbetleri ile şereflendim. Mekânı Cenneti Âlâ olsun inşallah.

Bekir Uğur

Sevgili dostum, yol arkadaşım, komşum, merhum ve mağfur kardeşim Yaşar Bağdatlı, 55 yıldır tanıdığım nadir insanlardan biri idi. O iyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir komşu, iyi bir hoca, iyi bir dava adamı idi. O hekimliği süresince resmi maaşının dışında hiçbir hasta veya hasta yakınından bırakın ücreti, hediye dahi kolay kolay kabul etmez idi. Bazen kırılır gönül kor düşüncesi ile ikramdan/hediyeden bir lokma alır kalanını oradakilere dağıtırdı. Almış olduğu maaşını ikiye böler yarısını kendisine diğer yarısını talebeyle karşılıksız burs verirdi. Rabbim, şehitler, sıddıklarla haşredip cenneti alada habibine komşu cemali ile müşerref eylesin.